

Bm,

Maandagochtend 1996
dinsdag oktober 10

Het is een vredige rozen. Het huis is van mij.
Vera is paan palfen en het herfst weer buiten is
van een kwaliteit alsof ik het besteld heb:
Zacht van temperatuur en flen wind. Jij bent
in Utrechts Truffecheerd in je tweede wereld van
uit je eerste wereld. In deze eerste wereld
bevind je je altijd in het gezelschap van je
ouders. Je bent dan weer het kind van je ma-
der die onbewust haar kind naar haar beeld
wil vormen. Op zo'n break-away weekend
misschien met het meest ideale. Word je toch
een beetje verzorpt in plaats van de dagelijkse
routine om altijd maar voor andere te
zorgen. De aanleiding om de reis te maken
(om een rustige zieke te bezoeken) past zo bij
de levensopvatting van je moeder en jou: de
ander voor je zelf. Ik hoop maar dat de
confrontatie mee viel en dat je het voldoen
in heeft ervaren dat je het gedaan hebt. Was
je moeder in goede doen? Als beetje een buiten-
staander vind ik je moeder altijd Food Com-
pany. Hoe verloop het met mij? Allereerst
heb ik ontdekt dat een openlijkheid niet
voor de hand liggende combinatie van onellette
en Zelen lasagne op een bord heel goed bij elkaar

part. Zou de person ofschudsteens een onder-
deel van een film zijn (en misschien is het dat
wel) dan was de tweede take (japan!) veel
beter, minder larmoyant dan de eerste.
Maar mijn mening moet je het publiek niet al
te gandoenelijke scènes voorschotelen. Zij die
het niet begrijpen zullen het dan labelen met
het etiket: kitsch. Donderdag werd ik met
permanente gevoelens lifenaar van een Suzuki;
Japanees makelij. De POW (Prisoner of War) van de
Jap is een prisoner of Suzuki (POS) geworden.
De verprote mobiliteit als ik een POTJ (Prisoner
of Traffic Jam) word, is of kan een Jay freer
zijn. Met de "nieuwe Schicht" kon ik on-
middellijk mijn Computer Monitor in Noord
R'dam op halen en konden we een beetje aan
elkaar wennen. Vera spreekt haar afschuw
uit bij het idee alleen al dat we erop aanfe-
ken worden om in een Suzuki te rijden.
Liever een oude Volvo, Alfa of zelfs VW. Ze
dorst nog wel bij net zo als de twee peren.
Donderdag met de oude crew ~~in de~~ van de GB,
Weena, de Pijp, de Pijp en de verhalen aan
hoofd over de kilheid van de huidige werk-
plekken en de jungle wetten die er heersen.
Op zo'n avond met de oude petrouwen om je

heen is het moeilijk om bescheiden te blijven
als je goed bent als ik. Plukking duurde ~~te~~
het eten niet langer dan ^{tot} 20.30 uur, want sedert
donderdag stik ik een anti-biotica kuur die
mij een beetje op eieren doet lopen. Zaterdag
zijn we in gezelschap van mijn moeder, die we
in R'dam aan het station oppikte (ik pik daar
traag byzondere mensen op) naar A'dam peraan.
We hebben daar haar voor het eerst het pand
K 702 getoond. We wisten haar instemming en
daarna waren we om 17.30 uur te past by A'ryen
Elisbeth t.p.v. Elisabeth; 50ste verjaardag in
Café De koefoet in de Lindenstraat in de Jordaan.
Hij had daar ± 20 echtparen uit periodiek die
in het westen wonen. Het eten vond ik uitstekend
voor zo'n grote groep. De kinderen voerden
sketches op en er werd veel toe gesproken. Een
joyeuse avond. We vertrokken na twaalf uur en
namen mijn moeder mee die bleef lopen.
De volgende dag bracht ik haar naar Zeeland
waar ik mijn vader sterk vernieuwde, dan
weliswaar aan de beterende hand na een
zware loopantsteking, aantof. Affelopen zondag
was de laatste dag dat de leeuwenoude kastanje
voor op't erf er nog stond. De volgende dag

hieraf dat ik in de make baan tein ook jou
 onder een parasol met de kastanje, die er
 niet meer is, heb gefotografeerd. Heb ik nog
 een paar foto's gemaakt van de ziele,
 vermeide lens, geheel onpeetst door
 zinnen. Alles gaat voorbij. Snel omdat
 te moeten constateren, maar zonder dat
 bestaat er ook niet het fenomeen VERMEIDING.
 Van Floris ontvangen we fragmentarisch
 berichten en maken eruit op dat hij pleist.
 Hij vertaelt nu in Noord Sumatra bij
 het TOBA meer en eind van de maand hopen
 we hem vanuit het geciviliseerde Jakarta
 hem te spreken.
 Ik stuur een krabbel (copie) mee aan de
 Aardse in Praag naar aanblijf van de
 aanzegging dat er weer 5000 employees
 de straat op gezet worden - wat een verdriet
 wordt er veroorzaakt door zo'n beslissing.
 Een boeiend artikel over Max (Walden) Beck
 mann - altijd peld wpen, en in veel herken-
 baars. En het artikel waarin Maya Picasso
 zegt dat haar vader in zijn laatste jaren Expli-
ciet erotische tekeningen maakte, maar moest
Vulvair. Doet me denken aan de Milkway